

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

20 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:
președinte: Ursache Petru
judecători: Toma Nadejda, Nicolaev Ghenadie, Timofti Vladimir, Alerguș
Constantin

a judecat în ședință, fără citarea părților, recursul ordinar, declarat de avocatul Cecan Igor în numele inculpatei Ursu Viorica, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 noiembrie 2016, în cauza penală privind-o pe

Ursu Viorica XXXX, născută la
XXXXXX, originară din mun. Chișinău,
com. XXXXXX, domiciliată în mun.
Chișinău, str. XXXXX, X, ap. XXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 07.11.2014 – 21.04.2016;

Instanța de apel: 21.06.2016– 24.11.2016;

Instanța de recurs: 30.01.2017 – 20.06.2017;

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 21 aprilie 2016, învinuită de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (3) lit. a) Cod penal, a fost achitată pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a reținut, că Ursu Viorica la 21 iulie 2014, ora exactă nefiind stabilită de către organul de urmărire, având scopul violării de domiciliu, prezentându-se în calitate de președinte al ACC 55/286, sub pretextul exercitării atribuțiilor de serviciu de gestionare a blocului locativ din str. XXXXXXXX, X, mun. Chișinău, obiectând față de conectarea la energia electrică de la vecinii din ap. XXX prin intermediul prelungitorului, intenționat a pătruns și a rămas ilegal, fără consimțământul lui Burduniuc Pavel în ap. XXX, iar la solicitarea proprietarului, a refuzat să-l părăsească.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror și avocatul Cîrlig Ion în numele părții vătămate Burduniuc Pavel.

3.1. În motivarea apelului procurorul a invocat următoarele argumente:

- contrar celor invocate în sentință, precum că „domiciliul” presupune un imobil unde persoana domiciliază, iar în speța dată nici Burduniuc Pavel și nici Burduniuc Valentina nu au locuit și nici nu locuiesc, chiar din declarațiile inculpatei rezultă că apartamentul a acumulat datorii la energie electrică, rezultând că apartamentul este locuibil, chiar dacă inculpata neagă acest fapt;

- instanța de fond citează noțiunea de domiciliu în interpretarea legii procesual penale, dar nu dă o apreciere justă a acesteia, ori prin domiciliu „de asemenea se înțelege și orice teren privat, automobil, navă maritimă și fluvială privată, birou”;

- un apartament în reconstrucție (reparație) nu poate constitui apartament, pe când un teren privat poate fi domiciliu, chiar dacă este dificil să ne imaginăm că o persoană ar putea avea domiciliu permanent sau temporar pe un teren;

- deși la materialele cauzei penale sunt anexate în copii actele ce certifică dreptul de proprietate, posesie asupra ap. XXX, în baza contractului de investiție pe numele lui Burduniuc Pavel, instanța de judecată indică „că în ședința de judecată nu au fost administrate înscrisuri din care să rezulte dreptul de proprietate sau alt drept civil în baza căruia Burduniuc Pavel sau Burduniuc Valentina să aibă atribuția față de bunul imobil menționat ca față de domiciliul lor.”;

- pentru a fi în prezența violării de domiciliu nu este obligator calificativul de încălcare a dreptului de proprietate, drept real ce apare la momentul înregistrării la organul competent;

- chiar dacă domiciliul lui Burduniuc Pavel este în mun. Chișinău, str. XXXXXXXXX, XX/X, ap. XX, iar domiciliul lui Burduniuc Valentina este în mun. Chișinău, str. XXXXX, XX, ap. XX, aceștia declară că ap. XXX este domiciliu temporar al familiei lor;

- inculpata declară că pe perioada administrării ACC 55/268, nu cunoaște ca în ap. XXX să fi locuit cineva, dar declară că apartamentul are datorii la energia electrică, în acest sens stabilindu-se că declarațiile acesteia sunt contradictorii;

- contrar celor invocate de inculpată, precum că în ap. XXX nu a locuit nimeni, din declarațiile părții vătămate precum și a martorului Burduniuc Valentina, fiica lor comună, a trăit în acest apartament o iarnă, de unde și s-au acumulat aceste datorii la energia electrică;

- ceea ce ține de sustragerea energiei de la vecinul din ap. XXX, aceasta nu corespunde adevărului, ori pe acest fapt nu există o hotărâre de sancționare a lui Burduniuc Pavel, ba mai mult ca atât, rețelele electrice din interiorul apartamentului, constituie proprietate privată a proprietarului apartamentului, iar consumul energiei în interiorul aceluși apartament, cu acordul proprietarului, fără eludarea contorului instalat legal, nu poate constitui sustragere.

3.2. În motivarea apelului depus avocatul Cîrlig Ion în numele părții vătămate Burduniuc Pavel, a invocat următoarele argumente:

- la materialele dosarului cu certitudine sunt prezentate documente ce confirmă faptul că familia Burduniuc este deținătoarea și proprietarul apartamentului XXX, care se află la balanța ACC 55/286;

- conform aprecierii instanței de fond, familia Burduniuc nu a locuit în apartamentul respectiv niciodată, dar din declarațiile inculpatei în instanța de judecată ultimii au careva datorii și care este sursa acestora;

- instanța de fond incorect a conchis că dacă familia Burduniuc nu a locuit în apartamentul dat și nu sunt condițiile de trai, atunci acest apartament nu deține statut de apartament;

- inculpata a dat declarații în instanța de judecată că ea a dovedit să filmeze prelungitorul cablului electric ce ducea de la ap. XXX către ap. XXX inclusiv și în apartament și dispune de material video, atunci cum a nimerit ea în apartament a fost îmbrâncită de partea vătămată, sau nestingherită de nimeni, văzând ușa întredeschisă a intrat în apartament. Nu are nici un drept să interzică mahalagiului familiei Burduniuc ca ultimul să se conecteze la rețeaua electrică din apartament, proprietate privată personală a persoanei;

- inculpata în instanța de judecată a mai declarat că i-a fost sustras telefonul mobil de către Burduniuc pe o perioadă de timp, pe acest caz nu este dosar penal și ultimul nu a fost recunoscut vinovat și condamnat. Ea a mai declarat că nu a părăsit apartamentul, deoarece în telefonul mobil se păstrau careva date cu caracter personal, care așa și nu au fost menționate în instanța de judecată. La vizionarea materialului video, se atestă că inculpata nici o dată nu s-a adresat la Burduniuc să-i înapoieze telefonul mobil sustras. Este doar o poziție de apărare a lui Ursu Viorica;

- instanța de fond urma să aprecieze critic declarațiile martorului Hubenco, care este mâna dreaptă a inculpatei, lucrează împreună;

- inculpata nu a putut explica de unde s-au format datoriile pe acest apartament și de ce nu s-a adresat pe cale civilă în instanța de judecată, de ce terorizează familia Burduniuc, deconectându-i de la energia electrică, gaz, apă, dacă în acest apartament nu a locuit nimeni și nu li s-au prestat careva servicii;

- instanța de fond a neglijat în totalmente declarațiile părții vătămate, martorului Burduniuc Valentina și a restul martorilor adiați, dându-le o apreciere incorectă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 noiembrie 2016, au fost admise apelurile, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit de prima instanță prin care Ursu Viorica a fost recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (3) lit. a) Cod penal, stabilindu-i pedeapsa sub formă de 3 ani.

În baza art. 90 Cod penal executarea pedepsei a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 1 an, dacă în perioada de probațiune fixată Ursu Viorica nu va comite o nouă infracțiune și prin comportare exemplară și muncă cinstită va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

5. În motivarea deciziei adoptate instanța de apel a menționat, că situația de fapt reținută de instanța de fond nu corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate incorect, instanța de fond ajungând eronat la concluzia că nu s-a dovedit vina cet. Ursu Viorica în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (3) lit. a) Cod penal.

A precizat instanța de apel că prima instanță a încălcat prevederile art. 101 al. 1, 384, al. 3, 385 al. 1, pct. 1-4, 394 al. 1, pct. 1, 2, 4, 5 Cod de procedură penală.

Instanța de apel a considerat că vinovăția inculpatei Ursu Viorica în comiterea infracțiunii incriminate a fost demonstrată pe deplin prin ansamblul de probe pertinente și concludente, utile și veridice prezentate de către acuzarea de stat în ședința de judecată, și anume:

- declarațiile părții vătămate Burduniuc Pavel;
- declarațiile martorului Damian Nicolae;
- declarațiile martorului Burduniuc Valentina;
- declarațiile martorului Mirca Gheorghe;
- declarațiile martorului Hubenco Constantin;
- declarațiile martorului Prilipcean Alexei;
- declarațiile martorului Varzari Andrei.

Vina inculpatei în comiterea infracțiunii incriminate se dovedește și prin următoarele probe scrise:

- procesul-verbal de cercetare la fața locului din 18 august 2014 cu fotografii, prin care se confirmă cu certitudine faptul că apartamentul părții vătămate are ușă și că inculpata a intrat forțat în apartamentul pătimितului (f. d. 51-52, vol. I);

- procesul-verbal de ridicare de la Burduniuc Pavel a DVD-RW, pe care sunt stocate înregistrările video din 21 iulie 2014, precum și înregistrarea video (f. d. 65-66, vol. I);

- procesul-verbal de examinare a înregistrărilor video din 05 septembrie 2014, conform cărora au fost supuse examinării înregistrările video ridicate de la Burduniuc Pavel, stocate pe un suport optic DVD-RW. În cadrul examinării, s-a stabilit că pe DVD-RW sunt stocate trei înregistrări, denumite „video0064”, „video0065”, „video0066”. La deschiderea înregistrării cu nr. 0064, se vede că două doamne care se afla în incinta unui apartament, unde o doamnă, îmbrăcată în maiou și fustă de vară, cu o geantă pe umăr, explică celeilalte doamne că „conform Statutului asociației, unde este stipulat că președintele are dreptul să intre în apartament pentru verificarea lucrărilor”, aceasta fiind inculpata Ursu Viorica - președintele asociației. Fiind întrebată din ce cauză a intrat dar s-a uitat din hol sau să ceară ca proprietarii să iasă în hol, președintele asociației a menționat că „pentru ce să iasă dacă în mod abuziv a avut loc conectarea la lumină din alt apartament în timp ce au multiple datorii.

Ulterior în înregistrări se observă că este filmat cablul care trece printr-un antreu, iese prin o ușă din metal, trece în holul etajului, la ascensor, unde pe perete se observă cifra 9, ulterior se întoarce spre apartament unde se observă președintele asociației și o persoană de gen masculin, în șorți de culoare

întunecată. Între doamne și persoana care se observă în înregistrări, îmbrăcată în șorți începe o ceartă legată de lumina electrică, contor și faptul că s-a conectat de la vecin, de asemenea voce de bărbat care intervine în discuție, transmite aparatul cu care se efectuează înregistrările alte și ulterior apare în înregistrări, discutând cu președintele asociației și explicând în ce situații circumstanțe la el în apartament a locuit o altă persoană astfel fiind clar că persoana dată este proprietarul apartamentului. Ulterior, proprietarul apartamentului îi spune președintelui asociației că trebuie clarificat cu ce drept dumneai a intrat la el în apartament, primind răspunsul că ea are dreptul, ulterior intervine doamna, fiind clar că este soția proprietarului apartamentului care la fel spune președintelui că cu ce drept ea și-a permis să intre în apartament, la ce iar a primit răspunsul de la președintele asociației dreptul, totodată dreptul dat este reglementat în statutul asociației.

În înregistrările cu nr. 0065, care au durata de 00:49 min, se observă președintele asociației, aflându-se la fel, în apartament, soția proprietarului și proprietarul apartamentului, care la fel, discută referitor la unele reglementări din statutul asociației, se expune părerea prin care el nu este de acord cu cele ce se ocupă și cum își exercită atribuțiile membrii din organele de conducere a asociației locatarilor blocului de locuit.

În înregistrările video cu nr. 0066, care are durata de 05:05 min se observă președintele asociației, care se află în apartament, soția proprietarului apartamentului și se aude vocea proprietarului apartamentului în care el declară că s-a adresat la organele competente și se va mai adresa pentru a documenta comportamentul ilegal al președintelui asociației. Totodată, proprietarul apartamentului roagă pe tânărul care se afla în apartament să coboare pentru a întâlni colaboratorii de poliție și ai însoți sus în apartament. Ulterior proprietarul apartamentului continuă discuția cu președintele asociației care ca răspuns arată în adresa proprietarului apartamentului un gest necenzurat format din încrucișarea degetului mare cu degetul arătător al mâinii. Președintele asociației, de mai multe ori, declară că nu se teme de proprietarul apartamentului, ci are frică doar de Dumnezeu și de lege. În discuție intervine soția proprietarului apartamentului, se discută cauza lipsei de energie electrică, faptul că a cerut de la vecin pentru ceva timp energie electrică pentru a efectua niște lucrări de construcție după care se arată ce lucrări au fost efectuate și anume demontarea a ceva de pe pod. Ulterior, proprietarul apartamentului pune întrebarea către președintele asociației dacă ea are dreptul să intre în apartamentul lui la ce a primit răspunsul că da ea are dreptul, conform statutului asociației.

Astfel, prin înregistrările date se confirmă cu certitudine că cet. Ursu Viorica a pătruns fără voia proprietarului în apartament și se afla în apartament, și menționa, că are dreptul să se afle și să intre în apartament fără voia proprietarului conform statutului. Despre careva telefon mobil, condiții de restituire nu a menționat. Ea a menționat, că nu se teme de Burduniuc Pavel. A fost rugată să iasă, însă a refuzat, spunând, că are dreptul să intre în

apartament, având funcția de președinte al asociației, drept stipulat în statutul asociației (f. d. 68, vol. I);

- procesul-verbal de confruntare între Ursu Viorica și Burduniuc Pavel din 09 septembrie 2014, prin care se confirmă faptul că partea vătămată Burduniuc Pavel își menține declarațiile date inițial privind intrarea abuzivă a inculpatei în apartament, fără consimțământul proprietarului și soției sale, și refuzând să părăsească apartamentul la cerința proprietarilor invocând că este președintele asociației și are dreptul să intre în apartament fără voia stăpânilor. Declarațiile pătimitului sunt consecutive, veridice, coroborează cu declarațiile depuse în calitate de parte vătămată, cu declarațiile martorilor și cu înregistrările video prezentate de pătimit.

Pe când inculpata Ursu Viorica și-a schimbat declarațiile invocând precum că pătimitul a amenințat-o cu răfuială fizică, că nu a intrat ea în apartament, dar a fost împinsă de către pătimit și că a intrat în apartament după ce i-a fost luat telefonul de către pătimit, deoarece ea filma, și că a intrat în apartament cu permisiunea și la invitația cet. Burduniuc Valentina, că a refuzat să iasă din apartament, deoarece i-a fost luat telefonul. Astfel, instanța de apel a apreciat critic poziția inculpatei, deoarece contravine celorlalte probe și chiar sunt contradictorii cu declarațiile ei depuse inițial și au drept scop de a nu fi supusă răspunderii penale (f. d. 86-88, vol. I);

- procesul-verbal de confruntare dintre Ursu Viorica și Burduniuc Valentina din 09 septembrie 2016, conform cărora martorul Burduniuc Valentina și-a menținut declarațiile că inculpata a intrat în apartament fără consimțământul ei și a soțului, motivând că ea are dreptul să se afle în apartament fără voie, deoarece este președintele asociației și statutul asociației îi permite, că inculpata la nenumăratele cerințe ale soțului și a ei a refuzat părăsirea apartamentului (f. d. 89-94, vol. I).

Astfel, instanța de apel a menționat că vina inculpatei în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (3) lit. a) Cod penal este dovedită cu certitudine.

Nerecunoașterea vinei de către inculpată instanța de apel a apreciat-o ca o metodă de apărare și un drept de a nu se auto-incrimina, garantat de art. 66 Cod de procedură penală și art. 6 CEDO, or, persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpat nu poate fi urmărită pentru depunerea declarațiilor false sau refuzul de a face declarații și acțiunile sale nu pot fi calificate ca circumstanță agravantă la stabilirea pedepsei penale.

Instanța de apel a constatat eronată concluzia primei instanțe, precum că având în vedere calitatea specială a inculpatei, care era responsabilă de securitatea și integritatea bunului imobil complex, în virtutea funcției sale, în condițiile în care nu era îngădit fizic accesul în ap. XXX, iar intervenția sa a fost efectuată față de persoanele cărora li se atribuie bunul, prin fapta sa, Ursu Viorica nu a depășit limita admisă în mod normal de intervenție în apartamentul nr. XXX din str. XXXXXX, X, mun. Chișinău, or, în ședința de judecată s-a dovedit cu certitudine că Ursu Viorica și-a depășit atribuțiile de serviciu, încălcând principiul inviolabilității domiciliului.

Prin acțiunile sale, Ursu Viorica a prejudiciat relațiile sociale cu privire la realizarea, în conformitate cu art. 29 al Legii supreme, a dreptului la inviolabilitatea domiciliului.

Instanța de apel a reținut că prin prisma prevederilor art. 6 pct. 11) al Codului de procedură penal domiciliul reprezintă locuința sau construcția destinată pentru locuirea permanentă sau temporară a unei sau a mai multor persoane (casă, apartament, vilă, cameră la hotel, cabină pe o navă maritimă sau fluvială), precum și încăperile anexate nemijlocit la acestea, constituind o parte indivizibilă (verandă, terasă, mansardă, balcon, beci, un alt loc de uz comun). Prin noțiunea de domiciliu, în sensul prezentului cod, se înțelege și orice teren privat, automobil, navă maritimă și fluvială privată, birou.

Astfel, instanța de apel a statuat că prin acțiunile sale, se demonstrează cert că Ursu Viorica a pătruns ilegal în domiciliul părții vătămate Burduniuc Pavel, refuzând de a părăsi domiciliul, iar alegația instanței de fond precum că „în ședința de judecată nu au fost administrate înscrisuri din care să rezulte dreptul de proprietate sau alt drept civil în baza căruia Burduniuc Pavel sau Burduniuc Valentina să aibă atribuția față de bunul imobil menționat ca față de domiciliul lor” este nejustificată. Astfel, acuzatorul de stat a indicat corect în cererea sa de apel că instanța de fond a interpretat eronat noțiunea de domiciliu, iar pentru a atesta violarea de domiciliu, nu este obligatoriu calificativul de încălcare a dreptului de proprietate, drept real ce apare din momentul înregistrării la organul teritorial cadastral.

Totodată, în ședința instanței de apel au fost prezentate copiile actelor de proprietate asupra apartamentului nr. XXX amplasat în strada XXXX, X, mun. Chișinău ce demonstrează că Burduniuc Pavel a investit în construcția acestui apartament și apartamentul îi aparține cu drept de posesie, folosință și dispoziție, noțiunea de „domiciliu” nu poate face obiectul unei interpretări prea restrictive. În accepțiunea sa clasică, „domiciliul” vizează locul unde o persoană trăiește în mod permanent, respectiv locul unde persoana obișnuiește să locuiască în mod exclusiv. Având însă ca scop acordarea unei protecții maxime beneficiarilor acestui drept, Curtea atribuie noțiunii de „domiciliu” o conotație autonomă în sensul Convenției, ce nu se suprapune peste accepțiunile pe care ea le are în sistemele de drept intern ale statelor semnatare.

Prin urmare, instanța de apel a menționat că prima instanță eronat a tratat în speță noțiunea de „domiciliu”, specificând că „noțiunea de domiciliu implică nu ideea de imobil, luat în considerare în materialitatea sa, ci ideea de loc în care o persoană își desfășoară viața personală. Și nu acțiunea asupra bunurilor sau chiar asupra persoanei victimei lezează obiectul juridic ocrotit de legea penală, ci însăși prezența nedorită a făptuitorului în locul ce constituie domiciliul victimei”, deși la caz apartamentul nominalizat constituie domiciliul lui Burduniuc Pavel atât sub aspect legal – fiind prezentate actele ce confirmă acest fapt, cât și sub aspectul legăturilor suficiente și continue.

Cu privire la drepturile relative la un domiciliu pe care le protejează art. 8 al CEDO, se menționează mai întâi faptul că acesta vizează caracterul secret al vieții dinăuntru domiciliului. Locuința constituie spațiul unde libertatea

persoanei trebuie să se poată manifesta în toată plenitudinea sa, astfel încât orice act ce scoate la lumină ceea ce se petrece în spatele ușilor sau orice act prin care aspecte aflate în interiorul acesteia ajung la cunoștința altor persoane, fără voia titularului lor, atrag incidența dispozițiilor art. 8.

Prin urmare, la caz, apartamentul nr. XXX amplasat pe str. XXXXXX, mun. Chișinău, ce aparține cu drept de proprietate lui Burduniuc Pavel, constituie domiciliul victimei, fiind demonstrată legătura acestuia cu locuința: prin declarațiile părții vătămate Burduniuc Pavel, care indică că apartamentul îi aparține și că efectua reparație la moment în locuință, declarațiile martorului Burduniuc Valentina, care confirmă cele spuse de partea vătămată, declarațiile martorului Varzari Andrei, care a comunicat că într-o zi a anului 2014 s-a apropiat „vecinul Burduniuc Pavel”, precum și actele de proprietate pe apartamentul nr. XXX amplasat pe str. XXXXX, X, mun. Chișinău – contractul de investiții nr. 116 din 29 noiembrie 2005 încheiat între SRL „Ecosem Grup” și Burduniuc Pavel, procesul-verbal de predare-primire a apartamentului nr. XXX amplasat pe str. XXXXX, X, mun. Chișinău din 29 decembrie 2011.

Instanța de apel a mai reținut ca irelevant și nejustificat argumentul instanței de fond precum că „din declarațiile participanților la proces, precum și din înregistrarea video, rezultă, că inculpata Ursu Viorica inițial s-a aflat în coridorul comun de pe scara blocului de la etajul 9, care nu face parte din apartamentul nr. XXX din str. XXXXXX, X, mun. Chișinău”, deoarece prin probele cercetate în instanța de judecată s-a demonstrat cu certitudine că ulterior Ursu Viorica a pătruns fără consimțământul proprietarului și a rămas ilegal în apartamentul părții vătămate, refuzând să iasă din apartament până au venit colaboratorii de poliție chemați de pătimit. Mai mult decât atât, inculpata ținea în mână telefonul mobil, cu care filma, realizând astfel o ingerință directă în dreptul de intimitate a părții vătămate, iar din înregistrările video cercetate se vede clar că inculpata se afla în apartament fără voia proprietarului, și afirma că ca președinte al asociației de locatari are dreptul să se afle în apartament fără voia proprietarului și că refuza categoric să părăsească apartamentul la solicitarea de nenumărate ori din partea lui Burduniuc Pavel și Burduniuc Valentina.

Versiunea inculpatei precum că ea filma modalitatea în care se sustrăgea energie electrică este nejustificată, or, ea nu a întreprins careva acțiuni premergătoare pentru a clarifica din ce motive se află cablul în coridor, iar din declarațiile martorului Varzari Andrei rezultă că el a permis benevol vecinului Burduniuc Pavel să se unească la energie electrică care se contoriza la el la contor, la rugămintea acestuia. În același context, nu există o hotărâre de sancționare a lui Burduniuc Pavel, ba mai mult ca atât, rețelele electrice din interiorul apartamentului, constituie proprietate privată a proprietarului apartamentului, iar consumul energiei în interiorul acelui apartament, cu acordul proprietarului, fără eludarea contorului instalat legal, nu poate constitui sustragere.

De asemenea, instanța de apel a menționat că este lipsită de credibilitate poziția inculpatei precum că ea a intrat în apartament, deoarece i s-a luat

telefonul, deoarece din declarațiile martorilor Prilipcean Alexei și Mirca Gheorghe, rezultă că nu exista nici o necesitate de a chema grupa operativă, deoarece telefonul se afla la vedere, în apartament. Totodată, însuși Ursu Viorica relatează că a dus o discuție la telefon cu soțul său, ceea ce semnifică că ea avea acces la telefon și acesta nu i-a fost luat cu forța.

Instanța de apel a specificat că unele declarații ale inculpatei Ursu Viorica sunt contradictorii, astfel din declarațiile inculpatei rezultă că apartamentul nr. XXX din str. XXXXX, X, mun. Chișinău a acumulat datorii la energie electrică, ceea ce semnifică că apartamentul este locuibil, deși inculpata neagă acest fapt. De asemenea, inculpata menționează că apartamentul nu era conectat la servicii comunale: apă, gaz, lumină, însă în același timp afirmă că apartamentul a acumulat datorii. În același context, s-a constatat că Ursu Viorica nu s-a adresat în instanța civilă pentru a revendica datoriile despre care a relatat.

Instanța de apel a considerat eronată poziția instanței de fond, precum că Ursu Viorica, în virtutea calității sale de administrator al ACC nr. 55/286, care gestionează lucrările de mentenanță și deservire a blocului locativ din str. XXXXX, X, mun. Chișinău, în care se află și ap. XXX, avea și dreptul, și totodată obligația de a supraveghea activitățile desfășurate în cadrul bunului imobil complex, deoarece drepturile inculpatei, în calitate de administrator al ACC nr. 55/286, nu pot prevala asupra dreptului persoanei la inviolabilitatea domiciliului, legislația indicând expres excepțiile în care pot fi efectuate ingerințe în realizarea acestui drept, iar în speță, acțiunile cet. Ursu Viorica nu cad sub ingerința acestor cazuri.

Argumentul instanței de fond că potrivit subpunctului 3 din pct. 11.1 al Statutului ACC nr. 55/286, membrii asociației sunt obligați să accepte, cu un preaviz de 5 zile, accesul în încăpere a reprezentanților asociației de coproprietari atunci când este necesară o inspecție, reparație ori o înlocuire a elementelor proprietății comune, accesul la care este numai din respectiva locuință; în cazurile intervenției urgente pentru preîntâmpinarea avariei ori lichidarea consecințelor în cazurile acesteia, preavizul nu este necesar, doar confirmă culpabilitatea inculpatei, deoarece nici un preaviz nu a fost înaintat părții vătămate Burduniuc Pavel, iar situația în care administratorul a depistat un cablu pe scară nu constituie „intervenție urgentă”, care ar justifica pătrunderea ilegală în domiciliu, cu atât mai mult, refuzul de a-l părăsi.

Astfel, instanța de apel a statuat că prima instanță eronat a conchis că la caz nu s-a atestat existența infracțiunii și a ajuns la soluția greșită de achitare a inculpatei, instanța de apel considerând că vinovăția cet. Ursu Viorica în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (3) lit. a) Cod penal după semnele calificative - pătrunderea și rămânerea ilegală în domiciliul unei persoane fără consimțământul acesteia, precum și refuzul de a părăsi domiciliul, folosindu-se de situația de serviciu, este dovedită în afara oricăror dubii.

Instanța de apel a menționat că la individualizarea, stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatei Ursu Viorica ține cont de prevederile art. 6, 7, 16, 61, 75, 76, 77, 78, 90 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care se atribuie la categoria infracțiunilor mai puțin grave prin prisma prevederilor

art. 16 Cod penal, de faptul că infracțiunea a fost săvârșită cu intenție, de personalitatea inculpatului: anterior nu a fost judecată (f. d. 24, vol. I), nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru (f. d. 77-78, vol. I), se caracterizează pozitiv la locul de trai (f. d. 79, vol. I), este căsătorită, are doi copii minori la întreținere.

În baza art. 76 Cod penal, s-a stabilit circumstanța atenuantă –săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni mai puțin grave, iar circumstanțe agravante nu s-au stabilit.

Sanțiunea art. 179 alin. (3) lit. a) Cod penal prevede pedeapsa cu închisoare de la 2 la 5 ani, fără a dispune careva pedepse alternative.

Totodată, instanța de apel a considerat că în coraport cu fapta comisă, urmările prejudiciabile ale faptei și personalitatea inculpatei, corijarea și reeducarea acesteia este posibilă fără izolarea acesteia de societate, aplicând pedeapsa cu închisoarea, instanța a ajuns la concluzia că scopul pedepsei penale poate fi atins prin suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă conform prevederilor art. 90 Cod penal, acordându-i inculpatei șansa de a-și corecta comportamentul în sensul respectării legii penale.

6. Împotriva deciziei instanței de apel la 16 ianuarie 2017, în termen, declară recurs ordinar avocatul Cecan Igor în numele inculpatei Ursu Viorica.

În motivarea recursului, invocând temei de drept pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a indicat următoarele argumente:

- apartamentul 257 din str. XXXXX, X, mun. Chișinău, în situația de fapt de la 21 iulie 2014, nu putea constitui obiectul infracțiunii de violare de domiciliu;

- acuzarea nu a probat faptul că ap. XXX era domiciliul statornic, stabil sau principal a lui Burduniuc Pavel la 21 iulie 2014 sau că, în genere, constituia locuință la acel moment, or, partea vătămată, cât și martorii audiați au confirmat faptul că în apartamentul dat nu era făcut reparație, nu era conectat la lumină, apă, căldură și nu era posibil de locuit în el. Mai mult ca atât, atât Burduniuc Pavel, cât și Burduniuc Valentina au confirmat faptul că nu au locuit nici o dată în acest apartament. În toate actele procedurale întocmite cu participarea lui Burduniuc Pavel (cerere f. d. 10; proces-verbal de constatare f. d. 14; procesul-verbal de audiere a victimei f. d. 45) acesta indică drept domiciliul său mun. Chișinău, str. XXXXXXXXXXXX XX/X, ap. XX. Tot în acest context vine să întărească această poziție și certificatul eliberat de ÎS „Registru” privitor la ultimul domiciliu a pârâtului unde la fel este indicat str. XXXXXXXX, XX/X, ap. XX, mun. Chișinău acesta fiind considerat drept domiciliul actual fiind ultimul cunoscut, așa cum o prevede și art. 30 alin (4) Cod civil. Deci, în aceste circumstanțe este imposibil atribuit ap. XXX din str. XXXXXX, X, mun. Chișinău la categoria domiciliului sau reședinței lui Burduniuc Pavel și drept rezultat instanța de fond corect a constatat că lipsește obiectul infracțiunii ca element al componenței infracțiunii incriminate inculpatei;

- prin certificatul eliberat de către Oficiul Teritorial Chișinău se atestă că în anul 2015 apartamentul nr. XXX din str. XXXX, X, mun. Chișinău nu figura în Registrul Bunurilor Imobile astfel, Burduniuc Pavel sau altă persoană fizică nu

este proprietarul acestui apartament care este obiectul nemijlocit al infracțiunii ce i se incriminează cet. Ursu Viorica;

- inculpata a fost nevoită să intre în holul apartamentului, deoarece dorea să-și recupereze telefonul său mobil luat cu forța de către Burduniuc Pavel;

- Legea penală, prin prisma art. 29 a Constituției Republicii Moldova, nu consideră violare de domiciliu cazurile în care imixtiunea în viața privată a persoanei prin violarea de domiciliu sau reședință se face pentru înlăturarea unei primejdii care amenință viața, integritatea fizică sau bunurile unei persoane. Astfel, Ursu Viorica s-a aflat în ap. XXX la 21 iulie 2014 doar în legătură cu necesitatea înlăturării unei primejdii care amenințau bunurile sale motiv pentru care așa cum o prevede legea acțiunile sale nu pot fi considerate drept violare de domiciliu;

- instanța de apel nu a luat în considerație că martorii Burduniuc Valentina și Damian Nicolae sunt rude cu partea vătămată și au un interes vădit în a depune declarații favorabile părții vătămate și a acuzării. Mai mult ca atât, a fost demonstrat în instanța de fond că martorii nominalizați au depus declarații contradictorii și neveridice;

- probe că în privința lui Burduniuc Pavel au fost pornite cauze contravenționale conform art. 108 Cod contravențional - conectarea neautorizată la sursele de energie electrică: art. 69 alin (1) - Injuria adusă în public; art. 104 - Distrugerea sau deteriorarea intenționată a bunurilor străine și art. 355 Cod contravențional - Samovolnicia, însă din motivul expirării termenului de prescripție de atragere la răspundere contravențională cauzele contravenționale pornite în privința acestuia au fost încetate. Aceste decizii nu au fost contestate de către Burduniuc Pavel;

- în calitate de probe care ar fi demonstrat vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii incriminate, instanța de apel în decizia de condamnare a indicat și procesul-verbal de ridicare de la Burduniuc Pavel a DVD-RW (f. d. 65-66, vol. I) și procesul-verbal de examinare a înregistrărilor video din 05 septembrie 2014 (f. d. 68-69, vol. I) fără a motiva de ce a admis aceste probe și pentru ce motiv au fost respinse obiecțiile apărării referitor la aceste probe potrivit cărora aceste înregistrări video au fost efectuate în afara procesului penal, nu au fost autorizate, au fost efectuate și anexate cu încălcarea prevederilor art. 132¹⁰ Cod de procedură penală, motiv pentru care în temeiul art. 94 Cod de procedură penală a solicitat ca aceste înregistrări să nu fie admise ca probă. Mai mult ca atât, în ședința de judecată nu s-a verificat sursa pe care a fost înregistrate imaginile video, veridicitatea acestor înregistrări și sursa originală fiind invocat de către Ursu Viorica că secvențele date sunt o montare fiind selectate doar anumite momente convenabile acuzării;

- au fost puse la baza deciziei de condamnare și declarațiile martorilor Mirca Gheorghe, Hubencu Constantin, Prilipcean Alexei, Varzari Andrei chiar dacă aceștia au depus declarații doar în instanța de fond nu și în instanța de apel.

7. Procurorul prin referința depusă a solicitat declararea inadmisibilității recursului pe motiv, că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu

motivele invocate de recurent și că decizia contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția privind încadrarea juridică corectă a acțiunilor inculpatei și stabilirea măsurii de pedeapsă.

8. Judecând recursul ordinar, în raport cu actele cauzei, Colegiul lărgit concluzionează că acesta urmează a fi respins, ca inadmisibil, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept, comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să-l respingă ca inadmisibil cu menținerea hotărârii atacate.

Colegiul penal, consideră că sunt neîntemeiate argumentele recurentului privind nevinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii, invocând temeiul de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, care stabilește că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul, *când nu au fost întrunite elementele infracțiunii*, deoarece acest temei nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului înaintat, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de recurent, reieșind din următoarele considerente.

Potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Colegiul lărgit menționează că în conformitate cu art. 101 alin. (2) Cod de procedură penală, la faza judecării cauzei judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Colegiul lărgit reține, că instanța de apel, judecând cauza și verificând probele, care au fost cercetate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4), 101 Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii imputate, fiindu-i stabilită o pedeapsă echitabilă, ținându-se cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal.

Argumentele recurentului, privind nevinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii, au constituit obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de apel și, căroră, instanța le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și expusă în prezenta decizie la pct. 5, pe care instanța de recurs o însușește și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul, că verificând decizia instanței de apel în raport și cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, neidentificând existența și a altor motive care, analizate din oficiu, să ducă la casarea acesteia.

La fel, instanța de recurs menționează, că recurentul își motivează solicitările, de fapt, prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor,

însă, motivele de reapreciere a probelor nu se conțin între temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, astfel că criticele formulate împotriva deciziei instanței de apel nu sunt motivate sub aspectul casării acesteia, ca fiind ilegală. Astfel spus, reaprecierea probelor, în modul propus de către recurent, nu se încadrează în prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

Astfel, Colegiul lărgit conchide că în speță nu s-au constatat temeiuri legale pentru admiterea recursului ordinar declarat de avocat, impunându-se soluția de respingere a acestuia, ca inadmisibil, cu menținerea deciziei instanței de apel.

9. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul lărgit,

DECIDE:

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de avocatul Cecan Igor în numele inculpatei Ursu Viorica împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 noiembrie 2016, în cauza penală privind-o pe **Ursu Viorica XXXXXXXX**, cu menținerea deciziei atacate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **20 iulie 2017**.

Președinte

Ursache Petru

Judecători

Toma Nadejda

Nicolaev Ghenadie

Timofti Vladimir

Alerguș Constantin